

Zestrea e unghița tainei a șaselea, în care mojiți flămânzi mușcând după rima dragostei își perd independința!

Cocoana Gurădulce.

Tipografia

Th. Steinhaussen - Următorii

(Adolf Reissenberger),

Sibiu, strada iernii Nr. 9,

primește

tot soiul

de

lucrări tipografice

BCU Cluj / Central University Library Cluj
în ori-ce culoare,

și le efectuește urgent, ieftin și corect

în cele trei limbi ale patrii.

Intrebările despre prețuri se răspund
prompt.

Editura „Hermannstädter Zeitung“

v. m. d.

„Siebenbürger Boten“

anul 120.

Editura noului calendar de casă și de părete.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fil. Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Popa Novac și crâsnicul său Nicoară.

Humorescă.

Popa Novac cu crâsnicul Nicoară veniau dela târg cătră casă, popa călare p'oiapă frumoasă, crâsnicul pe jos. Drumul lor era încă lung, și-n tot drumul nici o cârciumă.

Crâsnicul cunoscând năravul iepei popii, care nu trecea pre lângă nici o cârciumă până-când popa nu întră în ea, ori cel puțin nu lega iapa de gardul cârciumei, zice cătră popa: Părinte, azi facem un drum prost . . . nici o cârciumă-n drum . . . chiar și iapa sfinției tale pășește supărată!

— Atâta rău crâsnice . . . beutam noi destul în târg!

— Aș . . . doar ști vorba popii Fecete Negruț: Omul nici odată nu bea destul!

— Estan, dragul meu, atâtea prune se arată, de la Bobotează atâta rachiu de prune va se bem, încât Iordanul însuși întorcându-se n'o se știe în care parte s'o ia!

— Ei-hei părinte . . . suntem abea în August . . . cine știe coacesor prunele . . . apoi în zilele noastre zău

că nu-ți mai vine se bei rachiu de prune de temerea să nu înghiți vr'un finanț!

— Vezi tu colo în capul pădurei, prin care trecem, acolo-i un izvor de rachiu scutit de finanți . . . acolo va să stăm nițial la umbră, și să bem apă nefalsificată cu spirt ovreesc!

Ajungând la izvorul din capul pădurei popa s'a dat jos de pe iapă, o-a legat d'o tufă, și cu crâsnicul împreună a luat o ojîină de umbră grasă la rădăcina unui stejar secular.

— Umbra grasă lângă izvor de apă rece e bună părinte pentru oameni sătui, dar pentru-n flămând ca mine, care mai poartă și-o straiță goală de gât, ori-ce izvor de apă rece și-a greșit chiemarea!

— Stăi crâsnice . . . eu așa cred, că mai am ceva-n straiță!

— Credința sfinției tale oțalită cu adevăr ar întrece sfânta scriptură, ar dovedi adecă, că credința mântue nunumai pe celce crede, ci și pe deaproapele aceluia!

Popa Novac, sculându-se din umbra grasă, desnoadă straița dela șaua de pe spatele iepei, din ea scoate un corn de prescură, un ou fert, o cutie măricică plină cu sare, și pe toate este le tinde pe iarba verde dinaintea crâsnicului.

— Cu puțin — zice crâsnicul — a săturat Christos în pustie mulți flămânzi, și din firmiturile rămase a umplut multe coșuri goale, din un corn de prescură ș'un ou fert însă nu cred, că ar fi putut săvêrși atare minune!

— Eu nu-s Christos, nici vreau să fac minuni, eu ce am îți dau cu dragoste!

— Din dragoste numai cei amoresați se sătură. — În toată istoria bisericească părinte nu vei afla crâsnic, care s'a săturat din un corn de prescură, și numu-n ou, singur Columbus a ouat!

— Mâncă sare crâsnice . . . cutia-i plină!

— Asta nici popa Saia din Ocna Sibiului n'o face, mai bine înghițe gol nesărat!

— Mai mult decât are, numu-n hoț poate da!

— Din puțin ajunge omul la nimica . . . dar totuși mai bine un corn de prescură decât nici unul . . . apoi Columbus numu-n ou a avut, și a aflat America!

Păn ce dai sciupatului o palmă crâsnicul a băgat cornul de prescură și oul d'odată-n gură, le-a dat cu limba un ghiold, și amëndouë și-au perdut urma!

— Una te rog părinte — adaoșe crâsnicul — s'e nu crezi că-s sătul, și mi s'a făcut sete s'e beau apă din izvor!

— Dar rachiu tot ai bea!

— Douë săptemâni nimica s'e nu mânc și rachiu beau! . . . n'ai cumva ceva rachiu părinte?

Popa Novac bagă mâna-n straiță, scoate o sticlă plină cam d'o litră, ș'o arată crâsnicului!

Crâsnicul de bucurie chiue de răsună pădurea: Uiu-iu până sum viu, daco-i muri mort se fiu! . . en închină părinte se bem sticla aceea, că unde dăm d'o cârciumă ți-o umplu cu vîrf!

— Nu închin, că-i prea tare!

— Cătran se fie și-l bem!

— Dacă, crâsnice, bei sticla asta eu îți dau iapa mea pe deasupra!

— Îmi dai iapa?

— Ți-o dau!

— Dă mâna!

— Na!

— Têrgu-i gata . . . încoaci cu sticla!

Popa dă crâsnicului sticla.

Crâsnicul o destupă, o duce setos la gură, o bea fără se resufle pă-n la jumătate, apoi face o paușă și zice: Esta nu-i rachiu părinte, esta-i petroleu!

— Da . . . e petrolu!

— Nu face nimica . . . pentru o iapă îl beau tot!

Popa înghețase de frică, că perde iapa, și schimba din față ca rășoiul din ițe.

Crâșnicul din contra de greață n'ar mai fi beut pentru o herghilie de cai. De aceea a și zis: Părinte! . . . precum vezi, eu sum gata să beau tot petrolul din sticlă, dar n'aș voi să te păgubesc . . . dacă cinstia ta bei jumătatea de petrolu, ce a rămas, îți dau iapa înapoi!

Popa Novac plin de bucurie că-și recâștigă iapa, prinde sticlă în dreapta, închide ochii, ș'o golește de petrolu!

Popă și crâșnic părăsesc umbra grasă de lângă izvorul cu apa rece, și pleacă la drum cătră casă.

Pe drum care de care nu încăpeau să-și toarne mai iute mațele de greață.

După ce întru-n târziu amândoi s'au liniștit încâtva popa zice: Mai lipsea crâșnice să înghițim fie-care câte un lemnuș aprins!

Așa-i! . . . atâta mai lipsea . . . dar eu de una nu-mi pot da socoteala părinte!

— De care?

— En spunem sfinția ta, pentru ce am beut noi litra aceea de petrolu?

Dacă voiu auzi, că careva din dumniavoastră ceteste „Calicul“, *Eu* pe acela-l eliminez dela masa studenților!

Cocoana Cosma.)*

*) Cocoană! La revedere în numărul proxim.

„Calicul“.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Sus Marcule, of, of, of!
Hai și joacă la Brașov,
În a trocarilor țeară,
Hai și joacă până-n seară.

Hop, că trocarii-s vestiți
De minunați între sfinți
Cât de minunați ce sunt
Tot în sus își iau avânt!

Nici sinoade ca-n Brașov
Nu-i mai vedea, of, of, of!
Lumea întreagă de-ai umbla
Lumea întreagă și țeara!

Sinodul trocarilor
Ca al corturarilor
Așa merge de ticnit
De ticnit și liniștit.

Paragrafi pentru ei
Sunt ca lupii pentru miei,
Ear statutul organic
Pentru ei e un nimic.

Predicele lui Saftu
Le pricepe trocariu
Apoi și le tălmăcește
După cum el socotește.

Hop Marcule și ear hop
Că cinstitul epitrop
Dela „sfântul Niculae“
Tot e foc, tot e văpaie.

El scriptura tilcuește
Și astfel și-o pilduește:
De dau vinars la trocari
Par că-mi fac un serindari.

Și dă la trocari vinars
Să le treacă de necaz
Și să facă gălăgie
Tocmai în epitropie.

Apoi trocarii viteji,
De ce beau, de aceea-s treji
Și strigă tot hop și hop!
Vivat Domnul epitrop!

Deci Marcule hop și hop
Ia pe domnul epitrop
Și-l învîrte și-l întoarce
Păn vor sări șapte doage
Dela butea cu rachie,
C'atunci se vezi veselie!

Trocarii s'or sătura
Și cu glas mare or striga:
Se trăiască epitropul
Că-i e milă de trocarul!

Ear jucându-l, Marcule,
I-u-ește-i puiule:
Hei, jupâne epitrop
Hai, vorbim noi bot la bot:

Este lucru cu ispravă
Să faci în norod gâlceavă?
De aceea ești tu ce ești
Ca de aceste se croești?

Par că-ți zic pravilele
Se dai socotelele
An de an ca botezații,
Nu se ameninți trocarii
Că de n'or vota cu tine
N'or avea parte de bine!

De nu ții pravilele
Dă tu protocoalele
Altui om cu socoteală,
Nu face-n norod sminteală!

Că scris este la scriptură:
Vai de aceea săcătură
Ce face-n lume smintele
Și vrea lumea se înșele!

De nu te va asculta,
Marcule, Măria ta,
Înfundă-l într'un butoi,
Și-l sue sus pe Negoii

Ori mai aproape, pe Timpa,
 Și de acolo-l dă de a dura
 Pân va pricepe scriptura
 Cum o înțeleg botezații
 Se știe, că episcopii
 Sunt puși spre chivernisire,
 Spre obștească pilduire
 Nu spre a îmbêta pe trocari
 Din butoaiele celi mari!

Apoi Marcule, frumos,
 Joacă-n Comana de jos
 Dară stingher nu juca
 Să nu te ridă lumea.

Ia tu sub rotundu-ți ciur
 Și-mi învîrte împregiur
 Pe popa chir Iosif Pop
 Hop, învîrte-l, hop, hop, hop!

Hop, că-n Comana de jos
 Dacă vei juca frumos
 Cu parochul cel unit
 Atunci ești blagoslovit.

Blagoslovit ești ca el
 Și-i poți fi chiar ginerel,
 Tu ginere, el socru,
 Va bubui pământu
 Când îți începe jocul!

Acest popă — Marcule,
 Ști toate ponturile
 De sub ciur, deci joacă mi-l
 Apoi canonește mi-l:

Părinte popă uniat,
 Nu te temi de deochiat
 De scoți pe dascăl din școală,
 Că doar știi că nu-i cu
 [boală?!]

Părinte popă uniat
 Nu te temi de scărmanat
 De nu lași în biserică
 Copii cântări se zică?

Părinte popă uniat
 Nu te temi de admoniat
 Că îți arunci ornatele
 Când auzi cântările
 Ce le cântă școlarii
 În ziua duminicii
 Și fugi răgnind ca o vită
 Și cu slujba nesfârșită?

Părinte, popă unit,
 Nu te temi de canonit
 De-ți scoți parochianii
 Întinda bisericii
 Unde prinzi a-i canoni
 În cap cu cădelnița,
 Bată-te Dumineca?

Dar dacă așa-ți e firea,
 Ori dacă așa-i unirea,
 Atunci cautăți un popor
 Din țigani constătător
 Că Românii din Comana
 Alt popă-și vor căpêta,
 Mai cucernic, mai cu sfat,
 Nu ca tine un sprăhuiat!

Că vlădica dela Blaj
Nu cred că ți-ar da curagiu
Se bați cu cădelnița
Poporenii de a jaba!

Apoi, Mărcuț dragul meu,
La întorsătura Buzeu
Mi te cară de pe aici
La Ghiță Neagovici.

Esta, Mărcuț, încă-i popă,
Mare cât un tuz de dobă,
Dar popia cum și-o poartă?
Oh! Aci scriptura-i moartă!

El, în loc de trebi popești
Tot în trebi negustorești
Umblă iarna, umblă veara,
Pentru el prea strimță-i țeara.

Ear dacă din întâmplare
Merge la vr'o-nmormântare
Și de acolo la pomană
Atunci e fără prihană.

Că bea bine și cu treabă
Până însuși se întreabă:
Oare popă-s ori nu-s popă
Ori sunt tuz frumos de dobă?

Las că patrafir și cruce
Nu mai poate a le duce
Ci le pierde, vezi, ca omul
După ce-i e cam plin capul;
Dar le află el pe jos
Că-i un popă norocos.

Pe ăst popă joacă mi-l,
Joacă mi-l învîrte mi-l
Pe sub sită, pe sub ciur
Pân va face zup în nas!

Și apoi ear îl ridică
Și-i zi: părinte Ghițică
Popii toți de-ar fi ca tine
Vai și amar ar fi din lume!

Lasă-ți năravul,
Ori patrafirul
Că de-a ști vlădica,
Ajungi la nimica!

Apoi hop Marcule hop
Că te facem pătrupop
În diecesa Gherlii
De-i ști bine „i-u-i.“

Hop, apoi ca pătrupop
Poți striga tot hop și hop
Când te vei duce pe sate
Pentru a lor moralitate.

Dar una te rog: hop, hop!
De-i ajunge protopop
Și pe sate-i fi chemat
Chipu la examinat;
Atunci te rog, nu pofți
Se întrebe preoții
În examen pe copii
Catechism și istorii.

Nu, p'aici așa-i năravul
Că director e preotul

Și catechet, pe hârtie
Că doar e om de omenie.

Dar în școală el nu calcă
De-ar ști că biboala-l calcă
Făr cu glas de fariseu
Zice: catechet is eu,
Ci las eu de voiă bună
Ca dascălul se propună
Catechis, religiune,
Testament, că vezi minune,
Eu îs foc de ocupat
Că merg la școala de stat
De unde capăt parale
Și laudele-mi curg vale.

Ba, Marcule, hop și hop,
De-i ajunge protopop
Serie chiar un circular
Cu slove alese mari
În care spune așa:
„Popa, ce va cuteza
Vr'odat'a cetechiza
În școala cea românească,
Ela o se o pățască:
Că-i ciunt vârful nasului
Și-l trimite vlădicului.“
Apoi Mărcuț fi convins
Că nu-i vedea nici prin vis
Vre un popă cu nas cioplit,
Tocmai vr'un popă unit
Din a Gherlei diecesă
Unde Szabó-nvăluie-să.
Apoi hop și eară hop!
Când îi fi tu pătrupop

În diecesa Gherlii
Pune-te a canoni
Pe dascălii ce cutează
Și leafa și-o recurează!
Ei pot și-n cinste slugi
Și nu-i păcat a posti
Că doar scrie la ciaslov,
Fericiti sunt of, of, of,
Cei flămânzi și însătați
Cu sărăcia dedați
C'acea în ceea lume
Vor fi bogați de minune,
Toți vor fi milionari
Și la bănci acționari
Ca protopopii cei mari.

Apoi hop! Mărcuțule,
Sucește-ți picioarele
Că de nu-ți schimb numele
Cum o foaie și-a schimbat
Numele, colo-n Arad,
Știi tu, puiul ursului,
Foaia Deșiratului.

Aia șapte ani de a rëndul
Bătut'a codrii și câmpul
Sub un nume, dar acu
Când ivitu-sa anu
Est nou, eată s'a schimbat
Ca o fată de măritat.

Ea și-a schimbat numele
Dar nu și renumele,
Renumele și nêravul
Nu le lasă până-i cucul!

Că năravu-i morb din fire,
Ela n'are lecuire
Numai sapa și lopata,
Așa spunea, Mărcuț, tata.

Joacă deci, Mărcuțule,
Se nu-ți în schimb numele,
Dar nu-mi juca num'ășa,
Fără joacă-n Cireșa
Cu popa Grozăvescu
Care-i mare ca și tu!
Dar jucând în Cireșa

Pune-te a descânta:
Cine-n lume a mai văzut,
Și cine a mai cunoscut
Popă ca Grozăvescu
Care-și mână poporu
Chiar cu băta către școală
Ca se nu rămână goală?!

Cine-n lume a mai văzut,
A văzut, a cunoscut,
Ca Grozăvescu grozav
Și grozav și foarte brav,
Că pe dascăl — zeu așa —
Dac'ar putea, l'ar băga
În cucernicul lui sin,
Vezi că-i popă bun creștin!

Urmează-ți cărările
Nene Grozăvescule
Că acele te-or duce hop!
La rangul de protopop!

Și-atuncea în tractul tău
N'or mai fi lumini de senu

Ci electrice lumini
Vor lumina pe creștini!

Apoi hop Marcule hop
Nu te teme de potop,
Lumea nu s'ar prăpădi
Chiar în cap de o-ai lovi!

Hop! că zice a mea muiere,
Că șecurea rea nu pierce
Și ea doar știe ce zice,
Fii deci Marcule ferice!

Joacă deci și fi ferice,
Zică lumea ce va zice,
Joacă, că de nu te alung
Până colo-n Satulung.

Hop! că Victor Popea,
Care-i popă acilea,
Dar e popă, nu-i tândală
Joacă-l deci fără sfială!

Că părintele Popea
Când se-și facă Boboteaza
Pe popor l'a-nștiințat
Că-i gata a umbla prin sat
La creștini, la botezat.

Dar creștinii lui, cuminte,
I-au spus: Cinstite părinte,
Cum vrei se vii pe la noi
Când ne băgați în nevoi
Și din noi mai mulți fruntași
I-ai chemat printr'un răvaș
Tocmai pe la anul nou

Să meargă la judecată
 Bată-te crucea, te bată!
 Pe la noi dar nu veni
 Că bani, de-om agonosi,
 Ne trebui la avocat
 Nu-i dăm pentru botezat!
 Dacă tu, cinstit părinte,
 Ești cucernic și cuminte
 Și vrei a ne boteza
 Prin pângari nu ne cita,
 În pricini nu ne băga!

De aceste multe i-au spus,
 Acum nu știu, de s'a dus
 Călare pe mătauz
 Creștinii a-și boteza,
 Iordanul a le cânta,
 Ori mai trimis'a pângari —
 De nu cumva chiar gen-
 [dari —
 Se-nvețe pe creștini minte
 Acest cucernic părinte?!
 Cum a fost, ori cum n'a fost
 Acușa vom ști de rost,
 Deocamdată Marcule
 Ia-l în brațe, puiule,
 Bagă mi-l sub al tău ciur
 Și mi-l joacă împregiur
 Pân vor veni pângarii
 De sub ciur a-l mântui.

Ear jucându-l, zi-i așa:
 Părinte, sfinția ta

Turma o paști cu binele
 Nu cu judecățile!

De vrei popă ca se fi
 Lasă-te de citații
 Dela judecătorii;
 Fi părinte, nu argat,
 Nu băga tu spaima-n sat
 Ci cetește parimii
 Psaltire, dotologii,
 Și cântă stihoavnele
 Și toate troparele
 Dar lasă judecățile
 Că ți-or frânge coarnele!

Ori cu sila vrei se faci
 Să placi la cine nu placi?
 Încă așa teorie
 N'affli nici chiar la Mărie,
 Nici l'altă femee-n iie!

Vrei lumea să te iubească?
 Oh! Atunci mergi la Părască
 Se-ți descântă de năjit
 C'atunci poți se fi iubit.

Ori te du la Cătrina
 Că doar ea ți-a descânta
 Cu stropi proaspeți dela
 [moară
 Să scapi de mintea ușoară
 De-a da lumea-n judecată,
 Și s'a lăsa botezată
 De cinstit sfinția ta
 Nene Victor Popea!

Chiuituri d'ale țerenilor la joc.

Aș veni mândră la voi,
Nu pot intra de gunoi,
Că gunoiu e după ușă,
Vatra-'i plină de cenușă!

Însuram'aș însura,
Hidă tare n'aș lua,
Nici frumoasă numi prea place,
Că prea mulți șogori-'mi face!

Me'nsurai luai nevastă,
Adusei pe dracu'n casă!

Bărbate sufletul meu,
Nu'ți ajute Dumnezeu,
Câne pă ai sêmênat,
Boală-n oase 'miai băgat,
Da ia coasa ș'o cosește
De boală mă mântuește,
Nu'mi da furca c'amețesc,
Ci'mi dă glaja să trăiesc!

Dacă ții lele la bine
I-ați hainele hai cu mine,
Că coala în valea mică,
Este-un popă ș'un vlădică,
Ne cunună pe nimica!

Vecină dragă vecină,
Ce gați la bărbat de cina?
Curechiu verde din grădină,
Cu smântână din fântână,
Cu unsoare de pe moară!

Nevasta'nvalită roată,
Merge la cârcimă se'mbată,
Vine-acasă reu beteagă,
Bărbatul la cap o leagă
Cu'n resleu dela teleaga!

Vai sêraca fata Danii
Cum-u-î mai zuruesc banii,
Nu știu banii zuruesc,
Ori păduchi-o hârăesc!

Mă ducei sara în sat,
La nevasta cu bărbat,
Se vêd bine-i însurat,
D'o fi bine se me'nsor,
D'o fi rêu se șed fecior!

Așa zice mândra mea,
Sê fac ziua ce-oiu putea,
Dar seara sê merg la ea!

Mei bădiță badișor,
Nu'mi trimite atâta dor
Pe gurile tuturor,
Vină singur dumniata,
Să'mi stâmpere inima!

Ardă'l focul măritat
Că cu drag' l'am așteptat,
Și degrab' m'am săturat
De copii și de bărbat!

Zisa badea sê me'nsor,
Sê iau mamei ajutor,
S'o trântescă de cuptor,
Câte-odată și de vatră!

Cine bea la cârciumă bine
Nu'l mai vezi cu haine bune,
Făr cu rele ca ș'a mele!

Frunză verde ruptă-n patru
Badiu-i slugă la 'mpêratu,
Dar nu e slugă pe bani
Ci slugă-n zedar trei ani!

Zisumea badea Georgiță
 S'emi fac vargă la cătrintă,
 Că mă face dăscăliță,
 S'emi fac o vargă aleasă,
 Că mă face preoteasă!

Când vi bade la Sibiiu,
 Vino pela mini dintăiu,
 Că tu ști badișo bine,
 Mândruța cu ce se ține!

Dute lele dute drace,
 Că năravul t'eu nu'mi place,
 Câte cătane 'ntâlnești,
 Tu cu toate povestești!

Vai s'eracul popa nost,
 Când aude clopotul,
 Țipă plugu'n burueni,
 Și aleargă la pomeni!

Popa nost îi popă prost,
 Că mîncă cu dulce'n post,
 Dar nu singur mîncă așa,
 Mîncă și preoteasa!

Are popa doae fete,
 Amêndoaue stau se fete,
 Una fată la Crăciun,
 Cându-'i laptele mai bun,
 Alta fată la Ispas,
 Cându-'i laptele mai gras!

De s'ar țese pânza'n pat,
 Colo sus lângă bărbat,
 Toate-ar fi de măritat,
 Dar se țese în răsboi,
 Cu necaz și cu nevoi!

Măritam'aș mărita,
 Pânea n'o știu frămênta,
 În cuptor n'o știu băga,
 Până n'o leg cu funea!

Bate Doamne și trăsnește,
 Câți se'nsoară pentru zestre!
 Și fac din boale neveste!

Frunză verde scurtă'n erace,
 Am nevastă și nu'mi place,
 Mai frumoasă n'o pot face,
 Ține-o Doamne ia-o drace!

Cântă lele pân'esti fată,
 Că dacă te-'i mărita
 A cânta nu-'i cuteza,
 În casă de soacrăta,
 În tindă de socrul teu,
 P'nfară de mutul t'eu!

Acum frate până poți,
 Făți cărări în toate părți,
 Că dacă te-'i însura,
 Toate și s'or înfunda,
 Nu cu pari nici cu nuele,
 Ci numai cu vorbe grele!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Decând pe lumea aceasta trăiesc oameni, proștii totdeauna au fost în majoritate.

De aceea în toate limbile cei mai mulți proverbi se referă la proști, cu toate că adeseori oameni înțelepți ar putea lua patentă pe prostia lor.

Vechii noștri tribuniști, cu darul înăscut de a simula înțelepciunea, înainte de ce au ajuns la mîntea memorandială, ușor puteau lua în toate țările din Europa patentă pe prostia lor politică.

Noii tribuniști, luând exemplul dela ceice și-au pierdut mîntea, la prima întîlnire și se prezintă înțelepți, după ce-i cunoști înșe mai deaproape, te convingi, că-s cu desăvîrșire proști.

Prost e în fine tot omul, care altcum nu cugetă, dar prerogativa tribuniștilor noștri de ori-care categorie a fost, a face în deplină conștiință proști.

Și mirare sunt oameni, cari cu prostia lor fac carieră.

Cari dintre politicii noștri, vechii ori noii tribuniști au comis mai mare prostie politică, asta rămâne d'ocamdată întrebare deschisă.

Întrebarea actuală e următoarea :

E cineva atât de prost, ca să nu afle altul mai prost decât el?

La noi în Transilvania mai prost decât ungurul și sasul se considera românul, și se consideră azi. Ungurul și sasul zicea și zice azi românului: „Poroszt olah“, sau „rumun prost“!

Prin zisa asta însă chestiunea, dacă românul e mai prost decât ungurul ori sasul, nicidecum nu-i rezolvată.

Dovadă următorul cas :

Un tenente român decorat c'o stea nouă-nouță, de care astronomii n'au încă nici o cunoștință, a primit un sas; alt tenente, boem cu asemenea stea la grumazi, un secuie de „Privatdiener“ s'au servitor personal.

Amândoi servitorii privați ai tenenților amintiți erau dela natură înzestrați c'o prostie destul de eminentă, ca fie-care se'și poată lua patentă pe ea.

Într'o zi tenentele boem s'a plâns în societatea colegilor sei, că pe el a căzut soartea să aivă un servitor secuie atât de prost, ca care în toată armata austriacă nu se poate afla.

Ce? — zice tenentele român — eu am primit un sas de servitor personal, ca care nunumai în armata austro-maghiară, dar în toate armatele din lume mai prost nu se poate găsi!

— Hai ne prindem — zice tenentele boem!

— Hai — răspunde tenentele român!

— Eu plătesc un butoiu de bere, dacă servitorul meu nu-i mai prost decât al tău!

— Eu, din contra, plătesc două butoe de bere!

— Gilt — zice boemul!

— Gilt — răspunde românul!

Ambii dau mâna — un locotenente taie!

Se institue o comisiune de trei ofițeri ca iuriu.

În ziua următoare iuriul instituit se adună, și proba se face.

Boemul — stante sesiune — își chiamă servitorul și-i zice: Pișta! . . . dute în cafeneaua, în care eu, precum ști, dejunez, și întreabă acolo's eu acum ori ba, apoi vino deloc înapoi și-mi spune!

Pișta — salutând — pleacă și întreabă dacă stăpâno e în cafenea? Marcherul îi răspunde: „Nu-i aici!“

Iute se-ntoarce Pișta înapoi cu răspunsul: Melde gehorsamst, chelnerul mi-a dat răspunsul, că măria-ta nu ești în cafenea!

Tenentele român chiamă pe servitorul său și-i zice: Hans! . . . vezi aici îți dau două coroane, dute în craislăraiu, și adumi de coroana asta brânză, ear de asta salamă.

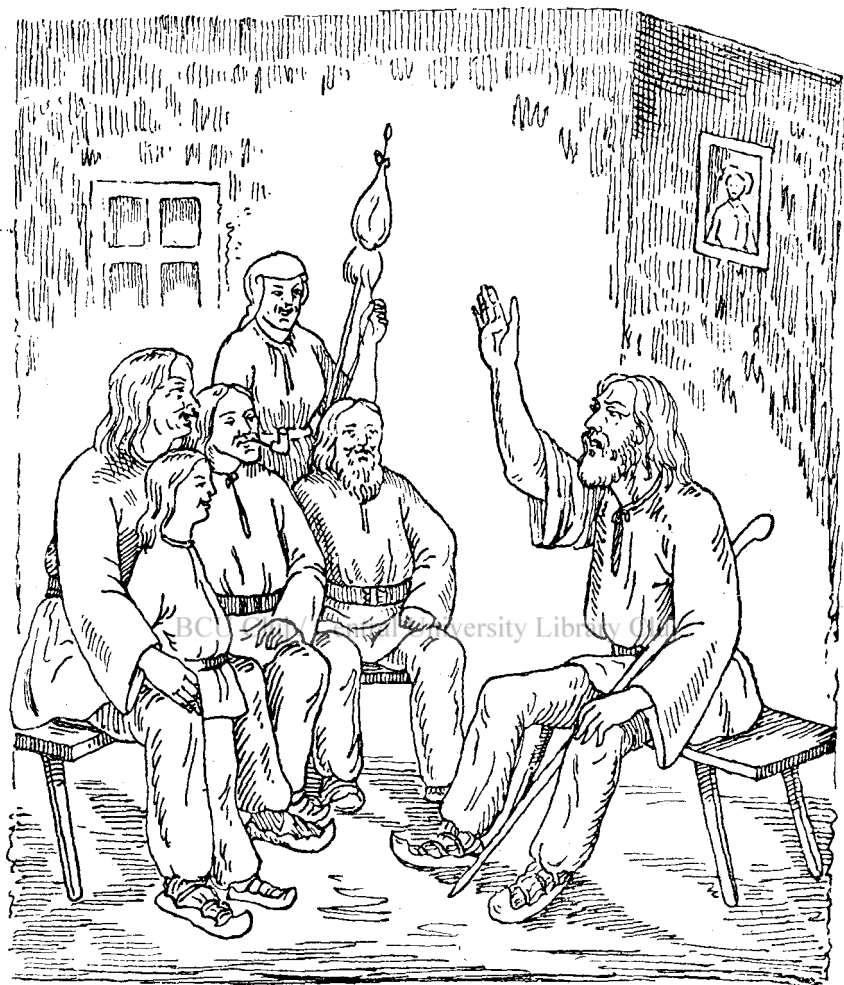
Hans salutând pleacă, intră în craislăraiu, dar fără se cumpere ceva se întoarce înapoi și întreabă: Mă rog domnule tenente, de care coroană să aduc brânză, și de care salamă.

Dummer Kerl! îi zice tenentele — dămi coroanele înapoi, și marsch!

Iuriul de trei a căzut în perplexitate, și n'a fost în stare să decida stante sesiune: Care servitor e mai prost?

Abea după consultare de o oară a hotărît, că tenentele român a câștigat un butoiu de bere!

Stan Pătitul.

La noi în sat trăia în copilăria mea un fecior orfan de părinți cu numele Petru Novan. Era un tinăr frumos, blând, muncitor cinstit, și-n pragul căsătorii.

Fericită — ziceau oamenii din sat — fata, pe care Petru Novan o va lua muere . . . cu feciorul ala, dacă te legi la rană, deloc te vindeci!

Întru-n post al Crăciunului Petru Novan fiind în șezătoare, o fată i-a căzut troanc la inimă . . . el s'a amoretat.

Amorul — se zice — că-i orb. Nu-i așa. Orbi sunt cei-ce se amoresează, și nu știu în cine.

Amorezat tufă, Petru Novan s'a hotărît să se-nsoare, și fără să mai întrebe pe cineva a plecat să pețască fata ce-i căzuse troanc la inimă.

Eșind seara din curte, în drumul său de peșit, o babă, care plecase după apă îi ese cu ulcioarele goale înaintea. El, știind că asta nu-i semn bun, deloc s'a întors acasă.

În seara următoare din nou pleacă la peșit, și se întâlnește-n drum cu Bostan-Vodă, un pleșug, care purta acest nume, fiindcă fir de păr n'avea pe cap.

Nici esta nu-i bun semn, își zice Petru Novan în sine, se'ntoarce acasă, se culcă, și toată noaptea visează babe, aci fără dinți, aci cu dinți de elefant, Bostan-Vodă cu câte trei capete pleșugi, și câte alte mirăzării.

În a treia seară Petru Novan ajunge fără pedeci la fata ce-i gâdilea inima. Întrând în odaie dă: Bună seara! Toți cei din casă răspund voioși: Mulțam dumnitale, poștește și șezi la noi. El șede, apoi cere fata. Părinții se-nvoesc, fata cu ochi doioși se uită la el. Se face logodna, nunta urmează. Fericirea tuturor ajunge la culme. În ziua nuntei toți cocoșii din sat cântau: Isaiatântuește!

Prescurărița satului din vremea aceea cu numele Dochia, din ale cărei prescuri toți popii, cari mâncau își lingeau buzele, și cu amândouă mâinile pe-ntrecute-și mângăiau bărbile, îndată ce a aflat, că Petru Novan a luat fata lui Siridon Potcaș, a zis: Bine să fie, dar rău va fi!

— Ce rău poate se fie? — întreabă o femeie pe prescurărița rău prorocitoare!

Prescurărița, care știa se arunce bobi, și știa da de noroc din cărți a răspuns: Pe Petru Novan zace un blăstēm. El cât de bun, harnic, și cinstit e, în urma

blăstămului, îndată ce ia fata lui Siridon Potcaș, cade ca para cea bună din pom în gura porcului. — Nevasta lui e adecă . . . nu știu acâtea strenepoată a acelei femei din poveste, care a încărunțit pe dracul!

Prorocia prescurăriței s'a adevărit. Petru Novan în căsătorie cu fata lui Siridon Potcaș d'or n'a mâncat trei mămăligi în tignă. Din nevastăsa, în care el era amozat tufă, deja în primele zile ale căsătorii s'a desvălit o Xantipă, prelângă care Xantipa lui Socrate s'ar fi putut considera de înger, dacă nu d'un Serafim cu douăsprăzece aripi. Cu nimic, ce bărbătuso făcea, nu era mulțumită. Altă voe decât a ei nu cunoștea. Striga, bătea cu pumnul în masă, crătiți, oale, blide ce-i veneau în mână spargea în capul bărbătuso. Cu-n cuvânt era o certereață ridicată la a șeptea potență a obrăzniciei, și liniștit i-ai fi putut încredința redactarea Tribunei Poporului.

Cum s'a întemplat, cum nu, nu știu. Într'o noapte însă nevasta lui Petru Novan mereu s'a certat în vis, și dimineata s'a pomenit cu desevârșire răgușită. Un ton nu mai putea esprima din gură. Când se încerca să vorbească încremenea cu gura căscată, și cu limba boului din scriptură șuvăia haimana în vânt, întocma ca I. A. de Preda în pledoarul încusei sale contra lui Mâneguț.

Trei ani de zile nevasta lui Petru Novan o vorbă n'a vorbit. Liniștea cintirimului domnea în căsătorie. Petru Novan cu înăscuta sa bunătate de inimă de-o parte compatimea starea nevestei sale, de altă parte mulțamea lui Dumnezeu de liniștea, ce dómnea în casa lui.

După trei ani — și asta vreau să vă povestesc — în ziua lui Dragobete cap de primăvară, dracul a deșlegat limba diavolului răgușit. La prima lui vorbă pe Petru Novan l'a apucat o frică nespūsă. Inima i-a încetat a bate. În tot trupul lui, în loc de sânge, par-că circulau șerpi. El, în etate de 24 ani, de frică a încărunțit cu

desevêşire. Din creştet până-n tălpi toate firele de păr de pe trup i-s'au albit ca zăpada.

Vestea despre încărunţirea lui Petru Novan ca fulgerul s'a vestit în tot satul.

Atunci prescurăriţa Dochia a zis: Nu v'am spus eu, că fata lui Siridon Potcaş e strenepoata femeii din poveste, care a încărunţit pe dracul!

Pe stradă.

— Vrei se şti ceva nou?

— Cum se nu!

— Tunsa vrea să se mărite!

— Asta nu-i noutate!

— Dar noutate e, că vrea să se iie pe mirele sperat al mamăsa!

— Ce se naşte din pisică tot şoareci manâncă!.. gust prost are mama, şi mai prost fata!

— Aici nu-i vorba de gust!

— Dar de ce?

— De silă!

— Cum de silă?

— De, nu vrea se ajungă prescurăriţa, şi altcineva n'o ia!

— Acum tinţeleg!.. să-i fie întru-n ceas slab, şi măsa se crepe de necaz!

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

Barbatul, care în prima căsătorie s'a ars, se ferește
de a doua ca de foc!

* * *

Fabulele sunt școala, în care oamenii din viața dobi-
toacelor învață morala!

* * *

Cei mai mulți oameni nu se pot uita în fața ade-
vărului fără să se înroșiască în obraz!

* * *

Nu-i pe lume egoist atât de mare, care pe soacrăsa
nu oar da altuia . . . chiar și dracului!

* * *

Tribuniștii noi au învechit, cei vechi nici-când n'au fost noi.

Tribuna din Arad nu-i cea din Sibiiu.

Asta cu toată voința de a fi, nu se poate.

Cea din Sibiiu s'a considerat, cea din Arad se consideră de autoritate, fără se știe însă, că basa reală a oricărei autorități e caracterul!

* * *

Omul înțelept însurându-se își ia nevastă nu obraz!

* * *

A iubi învață omul tot așa de ușor ca și a minți!

* * *

Unele fete au o gură atât de mică, încât din o sărutare nu te alegi cu nimica!

* * *

Popa din Ocna merge înaintea poporului său cu exemple bune, și cu cismele scâlciate!

* * *

Văduvia e o festivitate sərbată în singurătate!

* * *

Jalusia e o umbră produsă de soarele dragostei!

* * *

Pentru omul prost căsătoria e cel mai înțelept lucru, ear pentru omul de spirit cel mai prost!

Ciobanul la judecătorie.

Județul : Voi ciobanii sunteți toți hoți!

Ciobanul : Se poate domnule județ, dar nu toți hoții sunt ciobani!

Domnule Dr. Vecerdea!

Am cetit în „Telegraful Român“ darea de seamă despre activitatea D-tale de 10 ani ca deputat sinodal al cercului nostru electoral.

Istoria bisericească sigur va lua act de neperitoarele D-tale merite, ce în decurs de 10 ani ca deputat sinodal al nostru ți-ai câștigat.

Până atunci eu din partemi te rog a lua la cunoștință următoarele fapte, ce stăpânesc opiniunea publică în cercul nostru electoral.

1. Noi alegătorii cercului XV, Târnava, nu te cunoaștem.

2. Nu știm s-e-ți fim dat votul ca se ne represenți în sinoade.

3. Dacă însă D-ta fără știrea noastră 10 ani ne-ai reprezentat în sinod, eu te asigur, că-n întreg cercul nostru electoral nu-i găina cu ochi ori oarbă, care a nimerit cu ciocul un grăunțe din activitatea D-tale pentru binele nostru public.

4. Zici că, reprezentându-ne, ai adus jertfe materiale. Ce fel de jertfe? nu ne spui. Ear socotind durata sinodală în fie-care an numai de 10 zile, D-ta în 10 ani, câți zici că ne-ai reprezentat, ai încassat dela biserică 1000 cor. — Dacă această 1000 coroane formează jertfa materială adusă pentru noi, atunci te asigur, că sluga popii săsesc din Agribiciu, făcând din slămina stăpânuso șorlic, îți poate fi coleg în aducerea de jertfe pentru biserică.

5. Abzicerea D-tale dela reprezentarea noastră mai departe în sinoade seamenă mult cu femea, care fără credință își părăsește bărbatul, ca s-e-și câștige pe altul. Cei învățați numesc atare fapt „felonie“.

6. Sincera D-tale mulțămită pentru încrederea, cu care crezi că atâta ani te-am onorat, și-n care mi-se pare ai aflat o muscă, dacă nu chiar un bâzgan, acâț-o — te rog — la fum, că-i bună-n varză, ca și șuncile de țânțar afumate.

Nicolae Făgădar,
alegător în cercul XV.

Corespondenților: Zisam de atâtea-ori și vă zic acum: Descriețimi adevărul faptic și însușirile bătătoare la ochi ale făptuitorului — alta nimic. Eu nu public lucrări, cari nu-s pe gustul meu.

D-lui P. în O.: Omul, dacă îmbătrânește, proteste. Prietenul D-tale e tare bătrân — nu-mi stă bine să rîd de el.

D-lor Reclamantți: Am zis în numărul trecut: La adresa abonaților cu restanțe de abonament pe anul trecut, numai după achitare se continuă espedarea foii. Asta nu din motive de neîncredere, ci din motive de ordine.

Spre orientare.

Calendarul Calicului n'a apărut estan. Domnii, cari ni-au trimis prețul calendarului, îl pot computa în abonamentul foii s'au reclama.

Administrația Calicului.